

Гео Милев

Дрезден

Аз боя се от смеховете,
от злите женски смехове,
аз се боя от радостта им,
о техний златен, слънчев крясък.

Като пияни тамбурини
след мене те звучат неспирно;
но аз не смея да ги видя
в навалищата пъстра смесен...

О, светли смехове вечерни,
зад мене що звучат неспирно:
дали са радост или присмех,
зъл присмех над ненужна горест?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11308>]